

DE VLUCHT

& andere spannende
verhalen

Bianca Kruger

DE VLUCHT

& andere spannende
verhalen

Enschede 2015

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de indirecte of directe gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag, noch geheel, noch gedeeltelijk, worden overgenomen en/of vermenigvuldigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUD

1. Voorbij	<i>Pagina 7.</i>
2. Angst	<i>Pagina 22.</i>
3. Familieband	<i>Pagina 30.</i>
<i>David le Fèvre & Bianca Kruger</i>	
4. Afscheid	<i>Pagina 45.</i>
5. De ontvoering	<i>Pagina 59.</i>
6. Vier woorden	<i>Pagina 69.</i>
7. De vlucht	<i>Pagina 77.</i>
8. Verwarring	<i>Pagina 93.</i>
9. Schatzoeken	<i>Pagina 100.</i>
10. Krachtmeting	<i>Pagina 108.</i>

VOORBIJ

Hoofdstuk 1

Het was zo langzamerhand wel genoeg geweest. Ze waren nu al vijftien jaar getrouwd, maar hij kon er niet meer tegen. Nog geen twee minuten geleden was Karen vrolijk de deur uitgelopen, nadat ze naar hem had geroepen dat ze lekker met wat vriendinnen ging winkelen. Ze zou voor het eten wel thuis zijn. Maar hij wist allang dat dat niet ging gebeuren. De vriendinnen waar ze het over had, dat was er slechts één en het was wel een heel erg mannelijke vriendin. Inmiddels wist hij dat het geen zin meer had om erover te beginnen. Hij zou toch niks bereiken, ook al had hij die hoop wel gekoesterd.

Ongeveer een jaar geleden was hij er achter gekomen. Hij was eerder thuisgekomen na een dag hard werken en besloot om Karen te verrassen. In plaats daarvan had ze hem verrast, met een vreemde op de bank, in een wel heel innige houding. Zonder iets te zeggen sloop hij naar de slaapkamer waar hij plaats nam op het bed, met tranen in zijn ogen.

Hij wist het zeker: Karen ging vreemd. En dat was nog niet het ergste. Ze leek de laatste tijd steeds vrolijker te worden, steeds gelukkiger en ergens deed hem dat verdriet dat ze gelukkiger was met een ander dan met hem, maar toch bleef de confrontatie niet uit. Als hij daar aan terug dacht, wilde hij dat hij haar nooit verteld had dat hij wist dat zij vreemd ging. De ruzie die er uit voortkwam, maakte dat hij Karen nog minder zag en dat haar ontmoetingen

met haar minnaar vonden steeds vaker en steeds meer stiekem plaats. Hij kon het haar niet vergeven, maar hij wist inmiddels dat hij zijn hele leven met haar opgebouwd had en dat hij niet bereid was om dit allemaal op te geven. Ze waren nota bene aan het proberen om kinderen te krijgen, hun gezin uit te breiden. Karen was elke keer zelf ook teleurgesteld als ze weer ongesteld was geworden en bleek dat het weer niet gelukt was.

Maar scheiden wilde hij niet. Hij wilde haar niet kwijt en als ze zouden scheiden, was hij niet alleen haar kwijt, maar ook zijn geld. Want hij had een goed inkomen, in tegenstelling tot Karen, die de gelukkige huisvrouw speelde en er een dagtaak aan had om het huis op orde te krijgen en te houden. Wanneer hij een scheiding zou aanvragen, zou zij de helft van hun vermogen krijgen, wat toch echt meer was dan ze zelf ooit bij elkaar verdiend had.

Nee, er zat niet veel anders op. Hij zou haar de vraag moeten stellen bij wie ze nou werkelijk wilde zijn. Bij hem of bij haar minnaar. Natuurlijk hoopte hij dat ze voor hem zou kiezen, maar hij voelde al dat dat waarschijnlijk niet zo zou zijn. In dat geval zat er maar één ding op. Dan zou hij ervoor moeten zorgen dat ze niet bij hem weg kon en hij wist al precies wat hij ging doen.

Hoofdstuk 2

Wat een heerlijk weer was het om de dag buiten door te brengen. En dat met de man van wie ze hield. Nog geen tien minuten geleden was ze van huis vertrokken. Om een dagje te gaan winkelen met haar vriendinnen, had ze gezegd. In feite was daar niets van waar maar dat hoefde die oude vent niets van te weten. Ze waren nu al vijftien jaar getrouwd maar in feite hield ze al een jaar niet meer van hem. Hij was twaalf jaar ouder en had wel een goede baan waarmee hij bakken met geld verdiende, maar hij gaf haar niets van wat ze wenste. Pure liefde en genot.

En dat had ze gevonden. Zijn naam was Sam. Het afgelopen jaar was ze regelmatig naar hem toegegaan en hadden ze een paar leuke uren beleefd. Ze was zelfs één keer zo dom geweest om hem thuis uit te nodigen. Wist zij veel dat Pieter vroeg thuis zou komen uit zijn werk. Ze had hem niet eens horen thuis komen. Kennelijk was hij vroeg thuis en had hij hun gezien. Het duurde dan ook niet lang voor hij haar confronteerde met haar affaire.

Zij ontkende natuurlijk alles en die stomme zak geloofde het nog ook. En maar doen alsof ze zo gelukkig waren samen. Hij had het constant over kinderen en hij wilde de hoop niet opgeven, maar zij wilde helemaal geen kinderen van hem.

Hij wist niet eens dat zij de pil slikte en helemaal niet zwanger wilde worden. Het toneelstukje wat ze opvoerde als ze weer met een verdrietig gezicht aan hem moest

vertellen dat ze ongesteld was geworden geloofde hij
blijkbaar. Hij was ook zo dom als het achtereind van een
varken. Heel anders dan Sam.

Ze had hem leren kennen in de bioscoop. Ze was
samen met een vriendin naar de film geweest en toen ze in
de rij stonden om popcorn te halen was haar oog op Sam
gefallen. Een jongen van begin dertig met een vrolijk
gezicht en een lach van oor tot oor. Maar waar ze meteen
verliefd op was, waren zijn straalblauwe ogen. Vanaf dat
moment wist ze dat ze bij hem wilde zijn, dat ze verlangde
naar een man bij wie ze zich goed voelde.

Sam was in het afgelopen half jaar alles voor haar
geworden. Als alles mee zat zouden ze binnenkort samen
gaan wonen en aan een eigen gezin beginnen. Maar
daarvoor moest ze eerst van Pieter af en ze wist dat hij
nooit van haar zou willen scheiden. Maar ze had daar de
perfecte oplossing voor. Als ze zou scheiden zou ze de
helft van hun vermogen erven. Dat was erg veel maar het
kon nog beter. Wanneer hij zou sterven, zou ze alles erven.
Alleen die gedachte maakte haar al gelukkig. Dan was ze
met de man van wie ze hield, met ook nog eens een
vermogen aan geld.

Het enige wat er moest gebeuren was dat Pieter
moest sterven en ach dat was ook geen probleem. Hij zou
op een dag nog eens omvallen van saaiheid of zichzelf
gewoon doodwerken. En als dat toch al gauw zou
gebeuren, wilde ze hem best een handje helpen.

Hoofdstuk 3

Eindelijk was het zo ver. Het had hem twee dagen gekost om zijn hele plan uit te werken. Op donderdagavond ging ze altijd sporten, om haar mooie lijf slank te houden, zoals ze het altijd zei. Dan bleef ze van zeven tot negen uur in de sportschool. Daarbij opgeteld de reistijd, maakte dat hij ongeveer twee en een half uur de tijd zou hebben om alles voor te bereiden.

Op internet had hij gelezen dat koolstofmonoxide giftig was en inademing dus dodelijk kon zijn. Een mooie bijkomstigheid was dat het kleurloos en geurloos was. Het enige probleem zat hem in het feit dat hij nu de koolmonoxide nog bij Karen in de buurt moest zien te krijgen, maar ook dat had hij uitgedacht. Koolmonoxide ontstond onder andere in oude gaskachel, waarbij de verbrandingsgassen niet goed werden afgevoerd. En liet hij nou net zo'n kachel gekocht hebben. Natuurlijk wist hij niet zeker of bij deze kachel de gassen goed weggevoerd zouden worden, maar aangezien de kachel zeer oud was en hij verder niet op een ventilatie of afvoersysteem zou worden aangesloten, leek hem dit een prima optie.

De kachel aansluiten kon hij mooi doen wanneer zij naar de sportschool was. Nu alleen de plek nog waar de kachel kwam te staan. Hij had de slaapkamer in gedachten.

Die avond zou hij wel zeggen dat hij niet kon slapen en dan zou hij op de bank gaan liggen. Nietsvermoedend zou zijn dan doorslapen, tot ze in een zeer diepe slaap